

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 134.024 van 19 juli 2004

A. 140.051/g-79

In zake: **LECOCQ** Patrick,
rue Saint-Maur 93d
4000 Luik,

tegen:

de Regie der Gebouwen,
die woonplaats gekozen heeft bij
Mr. Marc UYTTENDAELE en
Mr. Anne FEYT, advocaten,
Kapitein Crespelstraat 2-4
1050 Brussel.

**DE RAAD VAN STATE, ALGEMENE VERGADERING VAN
DE AFDELING ADMINISTRATIE,**

Gezien het op 6 augustus 2003 ingediende verzoekschrift, waarbij Patrick LECOCQ de nietigverklaring vordert van de beslissingen "uitgaande van de Regie der Gebouwen van de Federale Staat, (...), die drieërlei zijn:

- de beslissing waarbij een einde wordt gemaakt aan mijn aanstelling als bewaker en huisbewaarder van het Monument interallié de Cointe (door de verwerende partij "bewaker van het Mémorial interallié" genoemd);
- de beslissing waarbij ik (en bij wijze van gevolg ook mijn gezin) aangemaand word tegen uiterlijk 30 september 2003 de woning te verlaten die verbonden is aan de functie van huisbewaarder (de minimumtermijn waarover men thans beschikt krachtens het ministerieel besluit van 28 maart 1984);
- de beslissing waarbij ik word aangesteld als administratief medewerker voor het afdrukken van plannen/fotokopieën ten zetel van de directie, avenue Emile Digneffe 24 te Luik";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissingen vordert;

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2003, waarbij aan verzoeker de kosteloze rechtspleging in de schorsings- en vernietigingsprocedure wordt toegestaan;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van mevrouw JOTTRAND, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op arrest nr. 127.227 van 20 januari 2004, waarbij wordt bevolen dat de zaak volgens de gewone procedure wordt behandeld en waarbij de beslissing over de kosten in beraad wordt gehouden;

Gelet op de beschikking van 22 april 2004, waarbij de zaak verwezen wordt naar de algemene vergadering van de afdeling Administratie;

Gelet op de beschikking van 22 april 2004, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de openbare terechtzitting van de algemene vergadering van de afdeling Administratie van 4 mei 2004 om 14.00 uur;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van de beschikking tot bepaling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van Mr. FEYT, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van mevrouw JOTTRAND, auditeur;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker, ambtenaar bij de Regie der Gebouwen, zijn ambt eerst in Brussel heeft uitgeoefend, vervolgens gedurende tien jaar bewaker is geweest in het gerechtsgebouw van Luik zonder het voordeel van een ambtswoning te genieten, en in 1994 aangesteld is als bewaker van het Monument interallié de Cointe, waar hij wel over een ambtswoning beschikt;

Overwegende dat verzoeker tussen 15 december 1999 en april 2003 verschillende malen om uitleg is verzocht, inzonderheid in verband met de naleving van

de openings- en sluitingstijden van de toegang tot het Monument interallié; dat in 2000 voor de betrokkene een voorstel van tuchtstraf is gedaan; dat het beroep dat bij de raad van beroep is ingesteld nooit zijn beslag lijkt te hebben gekregen;

Overwegende dat de directeur-generaal van de Regie der Gebouwen, bij brief van 28 maart 2003, waarin gewag wordt gemaakt van verschillende tekortkomingen van de betrokkene bij de uitvoering van zijn verplichtingen, hem mededeelt dat hij besloten heeft een einde te maken aan zijn aanstelling als bewaker van het Monument interallié te Cointe en hem vanaf dan te belasten met het afdrukken van plannen/fotokopieën ten zetel van de directie te Luik; dat gepreciseerd wordt dat verzoeker beschikt over een termijn van zes maanden vanaf 1 april 2003 om zijn ambtswoning te verlaten; dat deze brief niet de vermeldingen bevat die voorgeschreven zijn bij artikel 19, tweede lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973; dat de beslissingen waarbij een einde wordt gemaakt aan de aanstelling van verzoeker als bewaker van het Monument interallié, waarbij hij aangemaand wordt tegen uiterlijk 30 september 2003 zijn ambtswoning te verlaten en waarbij hij wordt aangesteld voor het afdrukken van plannen/fotokopieën, de bestreden beslissingen uitmaken;

Overwegende dat verzoeker bij een op 15 april 2003 ingediend verzoekschrift, volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissingen heeft gevorderd; dat bij arrest nr. 118.658 van 25 april 2003 deze vordering werd verworpen, omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet was aangetoond; dat verzoeker met een verzoekschrift, dat eveneens op 15 april 2003 werd ingediend, de nietigverklaring van diezelfde beslissingen heeft gevorderd; dat bij arrest nr. 121.922 van 29 juli 2003 dit verzoekschrift niet-ontvankelijk werd verklaard, omdat het geen uiteenzetting van de middelen tot nietigverklaring bevatte;

Overwegende dat verzoeker met twee afzonderlijke verzoekschriften, die dateren van 6 augustus 2003, opnieuw de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring vordert van de beslissingen vervat in voormelde brief van 28 maart 2003;

Overwegende dat het verzoekschrift ingediend is meer dan zestig dagen na de kennisgeving van de beslissingen waarvan de nietigverklaring wordt gevorderd; dat er in principe dan ook van uit moet worden gegaan dat het beroep laattijdig is;

Overwegende dat voormelde brief van 28 maart 2003 niet de vermeldingen bevat waarin artikel 19, tweede lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, voorziet; dat die bepaling als volgt luidt: "De verjaringstermijnen voor de beroepen bedoeld bij artikel 14, § 1, nemen alleen een aanvang op voorwaarde dat de betekening door de administratieve overheid van de akte of van de beslissing met individuele strekking het bestaan van die beroepen alsmede de in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen vermeldt"; dat deze bepaling tot doel heeft diegenen die zich benadeeld achten door een administratieve beslissing met individuele strekking in kennis te stellen van het bestaan van de mogelijkheid om tegen deze beslissing beroep in te stellen; dat de naleving van deze vormvereiste impliceert dat gewag moet worden gemaakt van het bestaan van de mogelijkheid om bij de Raad van State beroep in te stellen en van de verplichting om dit beroep in te stellen bij aangetekende brief binnen zestig dagen na de kennisgeving; dat artikel 19, tweede lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, afwijkt van de regels betreffende de verjaring van beroepen en net als die regels van openbare orde is; dat voor die bepaling geen uitzondering geldt; dat de rechtsonzekerheid waartoe deze bepaling zou kunnen leiden, te wijten is enerzijds aan het tekortschieten van de administratieve overheid en anderzijds aan de bedoeling van de wetgever om op de niet-naleving van die bepaling een radicale straf te stellen waarvan de werking niet beperkt is in de tijd; dat het beroep tot nietigverklaring *ratione temporis* ontvankelijk is;

Overwegende dat de verwerende partij een eerste exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt die verband houdt met het algemeen rechtsbeginsel "non bis in idem" en het gezag van gewijsde; dat volgens haar de vordering tot schorsing niet-ontvankelijk is, aangezien de Raad van State reeds een vordering tot schorsing heeft afgewezen die verzoeker onder aanvoering van de uiterst dringende noodzakelijkheid tegen dezelfde beslissingen had ingesteld; dat ze aanvoert dat de wijze waarop verzoeker de onderhavige vordering tot schorsing heeft opgesteld, aantoonde dat de exceptie gegrond is, aangezien verzoeker argumentaties ontwikkelt die alleen kunnen worden verklaard door de nota met opmerkingen die in het kader van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend; dat de verwerende partij van oordeel is dat dit de averechtse effecten aantoonde van een procedure die in twee fasen wordt gevoerd;

Overwegende dat de vordering tot schorsing die op 15 april 2003 onder aanvoering van de uiterst dringende noodzakelijkheid is ingesteld, is afgewezen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet was aangetoond; dat arrest nr. 118.658 van 25 april 2004 noch over de ernst van de middelen, noch over het bestaan van een

moeilijk te herstellen ernstig nadeel handelt, zodat het algemeen rechtsbeginsel "non bis in idem", of juist de rechtsspreuk "electa una via", en het gezag van gewijsde niet geschonden kunnen zijn; dat bovendien die vordering tot schorsing het accessorium is van een nieuw beroep tot nietigverklaring, omdat het vorig beroep niet meer hangende is; dat de exceptie bijgevolg wordt afgewezen;

Overwegende dat de verwerende partij een tweede exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt; dat ze betoogt dat de vordering tot één bladzijde is beperkt en geen enkel middel bevat tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen en geen enkele toelichting omtrent het gevaar van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en dat ze niet ondertekend is;

Overwegende dat de vordering tot schorsing op geldige wijze is ondertekend door verzoeker; dat bij de genoemde vordering gevoegd zijn en eraan vastgehecht zijn zodat ze er onlosmakelijk deel van uitmaken, een feitenrelaas dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vermag aan te tonen en dat een rechtvaardiging inhoudt voor de schorsing, een feitenrelaas en een uiteenzetting van de middelen die een rechtvaardiging inhouden voor de nietigverklaring van de bestreden beslissingen; dat het door de verwerende partij aangevoerde gebrek aan nauwgezetheid bij de redactie van de vordering tot schorsing haar geenszins heeft verhinderd zich ten volle te verdedigen; dat de exceptie niet gegrond is;

Overwegende dat de verwerende partij een derde exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt, waarbij ze aanvoert dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat artikel 19, tweede lid, van de voormelde gecoördineerde wetten alleen geldt voor de verjaringstermijnen van de beroepen tot nietigverklaring, en derhalve niet van toepassing is op schorsingsprocedures; dat ze opmerkt dat verzoeker een eerste vordering tot schorsing ingesteld heeft op 15 april 2003 en sedert 25 april 2003 weet dat die vordering is afgewezen; dat ze van oordeel is dat het eigenaardig is dat alhoewel verzoeker meent een dringende noodzakelijkheid te kunnen aanvoeren, inherent aan de procedure in kort geding, hij bijna 140 dagen heeft gewacht alvorens een nieuwe vordering tot schorsing in te dienen in het kader van de gewone procedure;

Overwegende dat de rechtspraak waarnaar de verwerende partij verwijst, alleen van toepassing is op vorderingen tot schorsing volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid; dat ze dus niet relevant is; dat de gecoördineerde wetten op de Raad van State geen bijzondere termijn opleggen om een vordering tot schorsing in te stellen volgens de gewone procedure, onder voorbehoud dat die

vordering uiterlijk samen met het beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld; dat onder dat voorbehoud de verjaringstermijn van een vordering tot schorsing beoordeeld moet worden in het licht van de verjaringstermijn van het beroep tot nietigverklaring, waarbij in voorkomend geval artikel 19, tweede lid, van de genoemde wetten wordt toegepast; dat de exceptie wordt verworpen;

Overwegende dat verzoeker een middel, inzonderheid het derde van het verzoekschrift aanvoert, waarbij hij tegen de verwerende partij inbrengt dat ze de bestreden beslissingen heeft genomen zonder behandeling op tegenspraak;

Overwegende dat de bestreden beslissingen verzoekers manier van werken grondig wijzigen en tot gevolg hebben dat hij financieel verlies lijdt; dat deze ernstige maatregel genomen is wegens het gedrag van de betrokkene, inzonderheid de professionele tekortkomingen die hem worden ten laste gelegd; dat verzoeker niet in kennis is gesteld van de maatregel die de verwerende partij tegen hem overwoog en niet vooraf is gehoord; dat het beginsel van de behandeling op tegenspraak geschonden is; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat verzoeker, in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen hem dreigt te berokkenen, aanvoert dat, doordat de plaats van zijn werk eveneens zijn verblijfplaats is, de bestreden beslissingen niet alleen op hemzelf een weerslag hebben, maar ook op zijn verwanten, inzonderheid op zijn kinderen, wier schoolleven daaronder te lijden zal hebben; dat hij betoogt dat de bestreden beslissingen zijn eer en faam in het gedrang brengen, zowel op professioneel vlak als in de privé-sfeer; dat hij stelt dat de bestreden beslissingen, door de precaire financiële situatie waarin hij verkeert, voor hem aanleiding zullen zijn tot sociale uitsluiting; dat hij uitlegt dat hij een overmatige schuldenlast torst, dat beslag gelegd is op zijn loon en dat hij afbetalingsplannen heeft voorgesteld; dat hij daaruit afleidt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, die hem ertoe noopt een andere woning te zoeken, hem zal beletten de verbintenissen na te komen die hij is aangegaan;

Overwegende dat, gelet op het maandloon van verzoeker en op de schulden waarvan hij gewag maakt, het verlies van het voordeel in natura in de vorm van een ambtswoning dreigt te leiden tot de sociale uitsluiting van verzoeker, die kinderen ten laste heeft; dat het zich bovendien laat aanzien dat verscheidene natuurlijke- en rechtspersonen - namelijk de omwonenden, de patriottische verenigingen, de inwoners van de wijk met wie verzoeker vriendschapsbanden of sociale banden heeft kunnen

smeden - diens mutatie aldus zullen interpreteren dat verzoeker zich het ongenoegen van de verwerende partij op de hals heeft gehaald; dat, gelet op de toedracht van de zaak, het aangevoerde gevaar voor een moreel en materieel nadeel is aangetoond;

Overwegende dat voldaan is aan de twee voorwaarden bepaald bij artikel 17, § 2, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, die vervuld moeten zijn wil de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen kunnen worden bevolen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Geschorst wordt de tenuitvoerlegging van de beslissingen "uitgaande van de Regie der Gebouwen van de Federale Staat, (...), die drieërlei zijn:

- de beslissing waarbij een einde wordt gemaakt aan mijn aanstelling als bewaker en huisbewaarder van het Monument interallié de Cointe (door de verwerende partij "bewaker van het Mémorial interallié" genoemd);
- de beslissing waarbij ik (en bij wijze van gevolg ook mijn gezin) aangemaand word tegen uiterlijk 30 september 2003 de woning te verlaten die verbonden is aan de functie van huisbewaarder (de minimumtermijn waarover men thans beschikt krachtens het ministerieel besluit van 28 maart 1984);
- de beslissing waarbij ik word aangesteld als administratief medewerker voor het afdrukken van plannen/fotokopieën ten zetel van de directie, avenue Emile Digneffe 24 te Luik";

Artikel 2.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de algemene vergadering van de afdeling Administratie van de Raad van State, op negentien juli tweeduizend vier door:

de HH.	R. ANDERSEN, J.-Cl. GEUS, M. HANOTIAU, D. VERBIEST, Ph. HANSE, L. HELLIN, A. VANDENDRIESSCHE, P. LEWALLE, D. MOONS,	voorzitter van de Raad van State, kamervoorzitter, kamervoorzitter, kamervoorzitter, staatsraad, staatsraad, staatsraad, staatsraad, staatsraad,
Mevr.	S. GEHLEN,	staatsraad,
de HH.	J. VANHAEVERBEEK, J. LUST, G. DEBERSAQUES, E. BREWAEYS,	staatsraad, staatsraad, staatsraad, staatsraad,
Mevr.	D. LANGBEEN,	hoofdgriffier.

De Hoofdgriffier,

De Voorzitter van de Raad
van State,

D. LANGBEEN

R. ANDERSEN